

Sygn. akt III CSK 281/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika [...] Urzędu Skarbowego w K.
przy uczestnictwie T. [...] sp. z o.o. w K.

o wpis hipoteki przymusowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 2 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestniczki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 grudnia 2013 r., oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 5 września 2013 r., którym Sąd Rejonowy utrzymał w mocy wpis hipoteki przymusowej w kwocie 6 988 664 zł, dokonany w dniu 15 stycznia 2013 r. przez referendarza sądowego tego Sądu, uczestniczka postępowania - powołując się na obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. - wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne związane z wykładnią art. 27 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1015 ze zm.), wskazującego niezbędne elementy tytułu wykonawczego, do których należy m.in. treść obowiązku podlegającego egzekucji. Sposób określenia tego elementu budzi wątpliwości i wymaga wykładni Sądu Najwyższego, tym bardziej że ma on istotne znaczenie z punktu widzenia granic kognicji sądu wieczystoksięgowego, zakreślonych treścią art. 626⁸ § 2 k.p.c.

Analiza wywodów zawartych skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom. Sąd Najwyższy dokonywał już wykładni art. 27 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1015 ze zm.), skarżąca natomiast nie wskazała poważnych wątpliwości, które wymagałyby ponownie zajęcia stanowiska w tej kwestii (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011 r., IV CSK 349/10, OSNC-ZD 2012, nr A, poz. 4, z dnia 25 lutego 2011 r., IV CSK 392/10, nie publ., z dnia 5 października 2011 r., IV CSK 558/10, nie publ., z dnia 5 października 2011 r., IV CSK 606/10, nie publ. i z dnia 17 listopada 2011 r., IV CSK 558/10, nie publ.).

Skarżąca powoływała się wprawdzie na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2006 r., V CSK 52/06 (OSNC 2007, nr 2, poz. 34), z którego - jej zdaniem – wynikały odmienne wnioski od wywiedzionych przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu, jednak uszło jej uwagi, że postanowienie to zostało wydane w odmiennym stanie prawnym. Trzeba przypomnieć, że art. 35 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 749 ze zm.) był nowelizowany z dniem 5 czerwca 2001 r. (Dz.U. z 2001 r. Nr 39, poz. 459), z dniem 1 stycznia 2003 r., (Dz.U. z 2002 r. Nr 169, poz. 1387), a następnie z dniem 20 lutego 2011 r. (Dz.U. z 2009 r. Nr 1431, poz. 1075).

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1150). Wysokość kosztów została określona na podstawie § 7 pkt 5 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

[aw]